

УДК 821.161.2-93.09 Андрусак (045)
DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/47-1-22>

Вікторія ГОЛУБ,
orcid.org/0000-0003-3470-4498
аспірантка кафедри українського мовознавства і прикладної лінгвістики
Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького
(Черкаси, Україна) pyshytobi@gmail.com

ВИЯВИ ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНОСТІ У ТВОРАХ ДЛЯ ДІТЕЙ ТА ЮНАЦТВА (НА МАТЕРІАЛІ КАЗКОВО-ПРИГОДНИЦЬКИХ ПОВІСТЕЙ ІВАНА АНДРУСЯКА)

У статті проаналізовано засоби вираження інтертекстуальності в казково-пригодницьких повістях Івана Андрусяка про пригоди Стефи та її друзів. Інтертекстуальність potrаkтована як вияв наявності в художньому творі фрагментів або відповідних елементів інших текстів, що утворюють з ним єдине змістове ціле. Її виявами можуть бути цитати, алюзії, ремінісценції, мандрівні сюжети, стилізація. Основними функціями інтертекстових елементів є експресивна, апелятивна, фатична, поетична, референтна, метатекстова, текстопороджувальна, функція формування підтексту та єдиного простору культурної пам'яті.

Повісті І. Андрусяка зараховані до казково-пригодницьких, що ілюструє безпосередній зв'язок із фольклорними творами цього жанру та мотивує їхній специфічний хронотоп, образи. Таку міжтекстову взаємодію на рівні жанрів варто кваліфікувати як архітекстуальність. Запозичене з фольклору протиставлення «свого» і «чужого» простору в зазначених повістях реалізоване через світ страшил і бабайів, завдяки чому українським персонажам-бабаям Чакалці та Жерикізяку автор протиставляє нав'язаних, не типових для українського культурного простору Великою Бабая, Чахлика Невмирущого, Бабайху тощо.

Цитату визначено як відтворення двох і більше компонентів тексту-донора з власною предикацією. Виявлено й проаналізовано цитати з атрибуцією та без атрибуції. Алюзію potrаkтовано як прийом художньої виразності, що утворює асоціації через явний натяк на події, факти, реальних осіб, інші тексти, їхніх персонажів. Простежено алюзії на народні казки, персонажів інших художніх творів, політичного діяча та суспільно-політичне життя України.

З'ясовано, що реалізовані інтертекстуальні зв'язки в аналізованих творах виконують текстотвірну, образотворчу, експресивну, апелятивну та функцію формування підтексту і єдиного простору.

Ключові слова: інтертекстуальність, література для дітей і юнацтва, цитата, алюзія, функції інтертекстуальності.

Viktoriia HOLUB,
orcid.org/0000-0003-3470-4498
Postgraduate at the Department of Ukrainian Linguistics and Applied Linguistics
Bohdan Khmelnytsky National University of Cherkasy
(Cherkasy, Ukraine) pyshytobi@gmail.com

MANIFESTATIONS OF THE INTERTEXTUALITY IN THE WORKS FOR CHILDREN AND ADOLESCENTS (ON THE MATERIALS OF FAIRY-TALE-ADVENTURE STORIES BY IVAN ANDRUSIAK)

The article analyzes the means of expressing intertextuality in fairy-tale adventure stories about little girl Stefa written by Ivan Andrusiak. Intertextuality is defined as presence in the text the fragments or elements of other text, that forms a semantic whole with author's text. The examples of the intertextuality in fiction texts can be quotes, allusions, reminiscences, traveling stories, stylization. The main functions of the intertextual elements are expressive, appealing, phatic, poetic, referent, metatextual, implication and single space of cultural memory, text-generating.

Stories by I. Andrusiak are classified as fairy-tale-adventure stories that illustrates the direct connection with the folklore tales and motivates their specific chronotope, characters. Such intertextual interaction at the level of genres can be qualified as architectural. The opposition «friend-or-foe», borrowed from folklore, is realized through the world of scarecrows and babayiv, in which the author contrasts Ukrainian characters Chakalka, Zherykiziak and Velykui Babai, Babayiha, Chaklyk and others, whose are atypical for Ukrainian culture.

The quote is defined as a reproduction of two or more components of the donor-text with its predication. The quotes with attribution and without attribution are found in the stories. Allusion is interpreted as a mean of artistic expressiveness that forms associations through a clear hint to events, facts, real people, other texts, their characters. We found allusions to folk tales, characters of other fiction text, politicians and socio-political life in Ukraine.

It has been studied that intertextual elements, found in analyzed stories, performs text-forming, expressive, formation of character, implication and a single space of cultural memory, appealing functions.

Key words: intertextuality, literature for children and adolescents, quote, allusion, function of intertextuality.

Постановка проблеми. Сучасна література для дітей та юнацтва вже не використовує принцип дидактизму як головний, однак натомість пропонує широке коло можливостей реалізації комунікативної функції художньої літератури, реалізація якої передбачає втілення й інших функцій, зокрема пізнавальної, викликаючи інтерес у юного читача до світу в собі й світу навколо себе; розважальної, що вможливує отримання насолоди від процесу та результату читання; естетичної, яка впливає на формування смаків, поглядів та вподобань юних особистостей. Автори літератури для дітей та юнацтва усвідомили важливість створення умов для успішної подорожі-пізнання себе, світоглядних позицій інших, суспільних норм та правил, історичних перемог і поразок, культурних здобутків та особистісних провалів. Інтертекстуальність як текстова категорія дає змогу письменникові вписати свій текст у контекст культури, зв'язавши його з минулим та теперішнім, і створити простір для захопливої гри-розкодування смислів.

Аналіз досліджень. Натепер лінгвістичне освоєння поняття інтертекстуальності пов'язане з її сприйняттям як текстової категорії (І. Гальперін, І. Арнольд, З. Тураєва, О. Воробйова, О. Селіванова) та аналізом засобів її реалізації в текстах. Теоретичне підґрунтя проблеми інтертекстуальності заклали праці М. Бахтіна, Ю. Крістевої, Р. Барта, Ж. Женетта, Ю. Лотмана, Р. Богранда; питання класифікації форм інтертекстуальності з'ясовували М. Алексеєнко, Ж. Женетт, Н. П'єгер-Гро, Н. Ніколіна, Н. Кузьміна, Н. Фатєєва; лінгвокультурний аспект інтертекстуальності українського художнього дискурсу вивчає О. Переломова; засоби реалізації інтертекстуальності в окремих художніх текстах аналізують Л. Бабенко, С. Золян, Т. Піндосова. Окремі аспекти інтертекстуальності на матеріалі сучасної фантастичної прози для дітей з'ясовано в розвідці Л. Овдійчук. Однак форми репрезентації та функції інтертекстуальних елементів у творах для дітей та юнацтва досліджені недостатньо, що зумовлює актуальність нашої студії.

Мета статті – проаналізувати вияви інтертекстуальності в казково-пригодницьких повістях Івана Андрусяка «Стефа і її Чакалка», «Кабан дикий – хвіст великий», «Чакалка і Чупакабра».

Виклад основного матеріалу. Створення художнього твору неможливе без покликання на попередні тексти, факти, події, людей, оскільки літературний твір передбачає втілення суб'єктивно осмисленої дійсності, деякого пережитого досвіду чи роздумів про щось. А це потребує діалогу, висловлення позицій та ідей, як своїх,

так і чужих, тому покликання на чужі слова, тексти, образи, сенси є необхідною умовою реальної чи уявної дискусії. Категорія інтертекстуальності дає змогу втілити зв'язок твору з іншими текстами.

А. Загнітко подає три значення поняття «інтертекстуальність», проте в контексті нашого дослідження актуальним є перше: «вияв інтерсеміотичності (присутності) у тексті у вигляді включення до його тканини фрагментів або відповідних елементів інших текстів у вигляді маркованих чи немаркованих цитат, алюзій, ремінісценцій, що утворюють з відповідним авторським текстом особливе смислове ціле» (Загнітко, 2012: 385).

О. Селіванова розуміє інтертекстуальність як «наявність у певному тексті слідів інших текстів, у більш широкому розумінні – діалогічний зв'язок тексту у семіотичному універсумі з попередніми текстами (рекурсивний) та з подальшим текстотворенням (прокурсивний)» (Селіванова, 2010: 210). Як текстову категорію дослідниця розглядає категорію інтерсеміотичності, у межах якої й реалізована інтертекстуальність (Селіванова, 2002: 236), виявами якої в канві художнього твору є цитати, алюзії, ремінісценції, мандрівні сюжети, «запозичення світоглядного способу естетичної фіксації світу, парадигматики асоціацій, синкретизм функціональних стилів, тиражування жанрових канонів» (Селіванова, 2010: 210–211).

О. Переломова визначає такі функції інтертекстуальних вкраплень: 1) експресивна, що висвітлює культурно-семіотичні орієнтири автора та прагматичні настанови тексту, оскільки ілюструє самовираження письменника через вибір конкретних цитат, алюзій; 2) апелятивна, суть якої полягає в тому, що «покликання в тексті можуть бути орієнтовані на конкретного адресата» (Переломова, 2008: 62), здатного адекватно розшифрувати закодовану інтенцію; 3) фатична (іноді зливається в одну разом з апелятивною) функція передбачає «встановлення між автором і читачем відносин “свій/чужий”» (Переломова, 2008: 62); 4) поетична, яка що як розважальна: розкодування покликань перетворено у захопливу гру; 5) референтна функція передавання інформації про зовнішній світ; 6) метатекстова ілюструє відношення «текст у тексті» та «текст про текст»; 7) функція підтексту; 8) функція єдиного простору культурної пам'яті; 9) конструктивна (текстопороджувальна) (Переломова, 2008: 61–63).

Як зазначає Л. Овдійчук, сучасна авторська казка, незважаючи на деякі модифікації, має безпосередній зв'язок із фольклорними творами цього жанру, що ілюструє міжтекстову взаємодію на рівні жанрів, яку, за класифікацією Ж. Женетта,

варто кваліфікувати як архітекстуальність (Овдійчук, 2017: 266). Аналізовані повісті І. Андрусяка зараховані до казково-пригодницьких, що й визначає їхній специфічний хронотоп, мотиви. Запозичене з фольклору протиставлення «свого» і «чужого» простору збережено й в авторській казці (Овдійчук, 2017: 266). У повістях про пригоди Стефи існують два світи – реальний (життя Стефи, її рідних і друзів) та вигаданий (світ страшил). Саме через світ страшил і бабаїв автор прагне провести межу між «своїм» та «чужим», оскільки вводить персонажів-бабаїв, характерних для українського народу: *Жерикізяка, як і Чакалку, вигадав не автор, а український народ. Та якщо Чакалкою лякають дітей на Слобожанщині, то Жерикізяк – персонаж «популярніший», автор чував про нього і на Поділлі, й на Київщині, й на Черкащині. Щоправда, в народних вустах ім'я цього страшидла зазвичай звучить трохи колоритніше – так, що в дитячій книжці достеменно відтворювати його не пасує...* (Андрусяк, 2016: 84).

Розуміння інтертекстуальності як відголоску чужих текстів у новому створює ефект включеності твору в загальний контекст культурного простору, оскільки він постає не окремим елементом дійсності, а завдяки міжтекстовим зв'язкам, зануреним у неї, уписаним у життя та поєднаним із минулим і теперішнім.

Вияви інтертекстуальності в повістях про пригоди Стефи та її друзів мають свою специфіку. Передусім заслуговують на увагу цитати – «відтворення двох і більше компонентів тексту-донора з власною предикацією» (Фатеева, 2007: 122), які за мірою атрибутивності диференційовані на цитати з атрибуцією та без атрибуції. Цитати без атрибуції, марковані в тексті твору курсивом та віршовою строфою, автор застосовує в ситуації, коли старша сестра Стефи Ліза обирає, який вірш вивчити, напр.: *Росте Антонич, і росте трава, / і зеленіють кучеряві вільхи чи Антонич був хрущем і жив колись на вишнях, / на вишнях тих, які оспівував Шевченко* (Андрусяк, 2016: 12). Між сестрами виникає суперечка, оскільки старша драгує меншу, Стефа ображається на всіх і йде у свою кімнату, що знаменує початок розгортання подій у повісті. Оскільки дівчинка неслухняна, її викрадає Чакалка, яка вже забрала до свого звуконепроникного мішка Стефиних друзів. Фраза з вірша стає стрижневим елементом композиції повісті, оскільки її образи (вишні, хрущ) невідривно супроводжують пригоди маленької дівчинки. Зокрема, місце, куди принесла Чакалка дітей, оточене вишнями, напр.: *І ще – вишні, які росли тут особливо рясно, незважаючи на те, що довкола*

і справді був ліс (Андрусяк, 2016: 24); *Доволокла і покинула під вишнею* (Андрусяк, 2016: 25). Віршовий рядок зазнає таких модифікацій та обігрування: *Стефу розбудив хрущ. Справжній, живий, із колючими лапками, зовні неприємний і навіть трішечки страшний. Він жив на вишнях, і зовсім не колись, коли Антонич був іще Шевченком або навпаки, – а таки зараз спокійнісінько жив собі на вишнях, які й оспівував своїм бринінням. Коли йому набридло оспівувати, він злетів із вишні й сів Стефі на руку. Стефа розплющила очі, роздивилася хруща, слухала, як угорі, у вишнях, гудуть, оспіваючи красу, його родичі... А хрущ хоч і страшенький з виду, але добрий. Він навіть казочку розказав би* (Андрусяк, 2016: 26) (початковий образ хруща набуває прикметникових характеристик; обігрування зіставлення часів – минулого з майбутнім – *зовсім не колись, а таки зараз*; трансформація віршового рядка через заміну діяча, оскільки вже не Шевченко, як у вірші, а сам хрущ оспіває красу). Можна стверджувати, що автор, пропускаючи цю фразу через увесь художній простір, перетворює її на засіб семантико-структурної організації тексту, тому наведена цитата виконує текстотвірну функцію.

Вибір вірша старшою сестрою провокує дискусію, яка містить натяк на повість Степана Васильченка «В бур'янах» про дитинство Тараса Шевченка, напр.: *Хоча чого це я тебе питаю! Ти ж навіть не знаєш, хто такий Шевченко. – Як це не знаю?! – обурилася Стефа. – Нам про нього в садочку розказували, як він неба шукав. І тато книжечку читав... – Та не неба він шукав, а стовпів, які небо підпирають. І лише тоді, коли був такою малювкою, як ти* (Андрусяк, 2016: 15).

Інший уривок вірша Стефа пригадає сама, він уведений до тексту цитатою з атрибуцією, напр.: *Аулісі скрізь вовки, / І ведмеді, і лисиці, / І ворони, і граки, / І розбійниці-синиці*, – мимоволі пригадався Стефі віршик Олександра Олеса, який вони вчили разом із мамою ще на новорічний ранок у садочку, де Стефа конче хотіла бути не сніжинкою, як усі інші дівчатка, а – зайчиком. І дарма, що зайчиками там мали бути самі лише хлопчики... (Андрусяк, 2016: 49). Можливо, бажання дівчинки бути зайчиком на святі мотивоване відважним вчинком головного героя вірша – зайчиком, який мужньо захистив ялинку від зрубування.

Причину цитування віршів із букваря, не приховуючи іронії, пояснює сам автор приміткою в книзі: *«Цей і наступний тексти – майже дослівні цитати з букваря, справжнього підручника для першокласників. Тато лише трішечки «підправив» їх у кінці, щоб вийшло смішніше. І щоб дяді*

і тьоті, які пишуть підручники, мали над чим задуматися»: Іван і Ліна ловили линів. / Іван наловив линів. / А Ліна? / Ліна не наловила. / «Блін, Ліно, тобі лін!»; *Ось нива / На ниві колосся. / Іван вивів «Ниву» на ниву. / «Нива» на ниві заглухла. / «Трах-тарарах, – сказав Іван. – Галіма “Нива”!* Куплю “Джон Дір”» (Андруссяк, 2016: 77).

Погоджуємося із О. Селівановою, що алюзія – це «прийом художньої виразності, що змістово збагачує текстову інформацію, створюючи численні асоціації за рахунок явного натяку на події, факти, реальних осіб, інші тексти, їх персонажів» (Селіванова, 2010: 25).

У повісті простежуємо алюзію на українську народну казку «Івасик-Телесик», напр.: *Ні, Сіяре, ти ЗА парту сідай! – децю розгублено скрикнула Чакалка* (Андруссяк, 2016: 40); – *Ха-ха-ха! Ти, Сіяре, був, як Івасик-Телесик. Сідай, Івасику-Телесику, на лопатку. Ні, ти не ручку клади, ти весь сідай. А як це весь сідай? Та попою, як же іще! Ха-ха-ха!* (Андруссяк, 2016: 46); *Смачно хрумкаючи чіпсами, Орина по-турецьки сиділа увечері перед телевізором і веселилася: – Так ото і з тобою! Сідай, Сіярику-Телесику, за парту. Ні, ти не НА парту, а ЗА парту сідай. Сміхота!* (Андруссяк, 2016: 46); – *Івасику-Телесику, прилинь-прилинь до бережка. Дам тобі чіпсів, дам тобі фанти...* (Андруссяк, 2016: 47); *Бо ви – казка. <...> Ось я й подумала, що казку тільки по-казковому подолати можна. Вилізти на високе-превисоке дерево і чекати, коли гуси-лебеді летітимуть. А я тоді попрошу: «Гуси-гуси-гусенята, візьміть мене на крилята!». А вони скажуть: «Нехай тебе задні візьмуть». А тоді прийдете ви і гризтимете ялину...* (Андруссяк, 2016: 57–58). (Останній приклад ілюструє міфологічне мислення дитини, її особливе світосприйняття, яке органічно поєднує світ фантазії та реальності, змішуючи їх, звертаючись до почутого чи прочитаного досвіду для вирішення реальних проблем.)

Розмова-листування друзів Стефи Сіяра й Ірці втілює алюзію на російську народну казку про Чахлика Невмирушого: *Сіяр Завойовник: «Оце той дуб і є! Він старий, казковий і чарівний! І на ньому має бути скриня, а в ній меч!» / Ірця Квіточка: «А як ту скриню відчинити?» / Сіяр Завойовник: «Певно, деє має бути ключ. А де в казках бувають ключі?» / Ірця Квіточка: «В яйці!» / Сіяр Завойовник: «А де яйце?» / Ірця Квіточка: «В качці». Сіяр Завойовник: «А качка де?» / Ірця Квіточка «В зайці». Сіяр Завойовник: «А заєць де?» / Ірця Квіточка: «У нас у ліжку! Куслапки ж хто? Зайці!!!» (Андруссяк, 2016: 208–209).*

Алюзивний ефект викликають й імена деяких персонажів, зокрема, хом'яка старшої сестри Стефи Лізи звати Свирид Петрович Голохвостий, що викликає асоціацію з головним героєм п'єси Михайла Старицького «За двома зайцями». Ім'я іграшкового зайчика головної героїні пояснює сам автор: *Куслапко отримав своє ім'я на честь одного з персонажів дитячого роману Юрія Бедрика «Ролі, король зайців»* (Андруссяк, 2016: 96). Прізвище лісника Свирида Петровича Кокотюхи перегукується з прізвищем відомого українського письменника Андрія Кокотюхи.

Сповненим алюзією образ головного страшила твору Великого Бабая, який своїми зовнішніми характеристиками та висловами нагадує політичного діяча Володимира Ілліча Леніна, зокрема:

1) місце проживання персонажа – пам'ятник В. Ленінові, що можна зрозуміти з його опису: *Бабай жив у пам'ятнику якомусь лисому дядькові з кепкою в простягнутій руці, довкола якого час від часу водили хороводи старенькі дядьки і тітки з червоними шматами. Про це Стефі розповідав тато, коли вони якось проходили повз той пам'ятник* (Андруссяк, 2016: 23);

2) непряме цитування крилатої фрази, яку приписують В. Ленінові: *Ні, вам треба учитись, учитись і ще раз учитись! Так казав сам великий Бабай. У нас у школі Чакалок навіть таке гасло на стіні висіло, якраз під портретом великого Бабая. Треба буде й собі схоже зробити* (Андруссяк, 2016: 37);

3) зовнішній опис та манера розмови героя: *Одне слово, Великий Бабай був злий, як баба! Це був червонопикий лисань у розкішному й дорожньому костюмі, з блискучим значком-прапорцем на лацкані піджака. Він стояв за трибуною, спершись об її край лівою рукою, а правою тим часом дратівливо жестикулював у такт власному вереску. З його тоненьких нервових губ невпинно вилітали прокльони і лайки впереміш із бризками слини. Ось лише вся справа в тому, що Великий Бабай був, м'яко кажучи, невеликий. Точніше, невисокий* (Андруссяк, 2016: 79);

4) відображення дефекту мовлення, а саме гаркавості: *Це неподобство! – гаркавив із-за трибуни Великий Бабай. – Такого не може бути, тому що такого не може бути ніколи! Згадниця мусить бути показана! Помста! Помста! Помста!!!* (Андруссяк, 2016: 83); *І захисників собі якихось мізегних набгав, аж смішно, – гаркавив далі дідок. – Невже ніхто з твоїх нових дгузів тебе захищати не побажав, що ти дітьми пгикгиваєшся?* (Андруссяк, 2016: 171).

Знаходимо алюзію на суспільно-політичні події в житті нинішньої України, зокрема натяк на процес декомунізації: *Що ж, слухай. Тяжкі часи загал настали, Жеригикізяче. Великі гоніння на нас, бабаїв і сташишл. Звідусіль нас поганяють, пам'ятники всім катам гуйнувати почали, так що нам уже й мешкати немає де. Баба Яга і Чахлик Невмигуций у свою кгаїну повернулися і нас запгошують – але ми ще й тут побогемося, шанси є. Ми ще пегеможемо, але для цього нам потрібні вігні согатники скгізь. Он тут у селі є Нікітішна – наш человек, буде кегувати селом після нашої пегемоги* (Андрусак, 2016: 173–174).

На нашу думку, алюзії на політичного діяча та українську дійсність виконують функцію творення підтексту та апелятивну, оскільки розраховані на дорослого читача, який здатний адекватно розкодувати алюзію, звернувшись до свого досвіду та знань, і витлумачити іронічне забарвлення таких елементів.

Отже, виявами інтертекстуальності в зазначених повістях є цитування уривків віршів українських поетів та матеріалів з букваря; алюзії

на персонажів народних казок та інших художніх текстів, політичного діяча й сучасну українську суспільно-політичну дійсність. Інтертекстуальні компоненти виконують експресивну функцію, оскільки вказують на вподобання та світоглядні позиції автора; текстотвірну (уривок вірша Б.-І. Антонича); апелятивну і функцію формування підтексту (алюзії на політичного діяча); єдиного простору культурної пам'яті (вірші українських поетів, народні казки).

Висновки. Дослідження інтертекстуальних зв'язків у творах сучасної літератури для дітей та юнацтва є необхідним елементом для з'ясування мовної своєрідності означеного літературного феномену. Органічне вплетення цитат та алюзій до канви художнього тексту розширює кругозір юного читача, стимулює вдосконалення навичок розкодування підтексту й активізує засвоєння культурних надбань українського народу.

Перспективу подальших наукових пошуків убачаємо в дослідженні прагматичного аспекту інтертекстуальних виявів у творах для дітей та юнацтва.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Андрусак І. М. Стефа і Чакалка : казково-пригодницькі повісті. Київ : Фонтан казок, 2016. 240 с.
2. Загнітко А. П. Словник сучасної лінгвістики: поняття і терміни. В 4-х т. Т. 1. Донецьк : ДонНУ, 2012. 426 с.
3. Овдійчук Л. М. Види, форми та функції інтертекстуальності у сучасній фантастичній та казковій прозі для дітей. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Філологія»*. 2017. Вип. 76. С. 265–270.
4. Переломова О. С. Лінгвокультурні коди українського художнього дискурсу: діакронічний аспект : монографія. Суми : Вид-во СумДУ, 2008. 208 с.
5. Піндосова Т. С. Категорія інтертекстуальності у художніх текстах Д. Брауна: прагматистичний аспект : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.04 / Херсонський державний університет. Херсон, 2019. 223 с.
6. Селіванова О. О. Лінгвістична енциклопедія. Полтава : Довкілля-К, 2010. 843 с.
7. Селіванова Е. А. Основы лингвистической теории текста и коммуникации : монографическое учебное пособие. Киев : ЦУЛ, «Фитосоциоцентр», 2002. 336 с.
8. Фатеева Н. А. Интертекст в мире текстов: Контрапункт интертекстуальности. Москва : КомКнига, 2007. 280 с.

REFERENCES

1. Andrusiak I. M. Stefa i Chakalka : kazkovo-pryhodnytski povisti [Stefa and Chakalka : fairy tale adventure stories]. Kyiv : Fontan kazok, 2016. 240 p. [in Ukrainian].
2. Zahnitko A. P. Slovnnyk suchasnoii lnhvistyky: poniattia i terminy [Dictionary of modern linguistics: concepts and terms]. Vol. 1. Donetsk : DonNU, 2012. 426 p. [in Ukrainian].
3. Ovdychuk L. M. Vydy, formy ta funktsii intertestualnosti u sychasnoii fantastychnii ta kazkovii prozi dlia ditei [Kinds, forms and functions of intertextuality in Modern Fairy and Fantastic prose for Children]. The Journal of V. N. Karazin Kharkiv National University. Series Philology. 2017. Vol. 76. P. 265–270 [in Ukrainian].
4. Perelomova O. S. Lnhvokulturni kody ukrainskoho hudozhnoho dyskursu: diahronichnyi aspekt : monohrafiia [Linguo-cultural codes of Ukrainian artistic discourse: diachronic aspect : monograph]. Sumy : Vydavnytstvo SumDU, 2008. 208 p. [in Ukrainian].
5. Pindosovs T. S. Katehoriia intertekstualnosti u hudozhnyh tekstah D. Brauna: prahmastylistychnyi aspekt [Category of Intertextuality in D. Brown's Literary Texts: Pragmatic and Stylistic Aspects]. Kherson State University. Kherson, 2019. 223 p. [in Ukrainian].
6. Selivanova O. O. Lnhvistychna entsyklopediia [Linguistic encyclopedia]. Poltava : Dovkillia-K, 2010. 843 p. [in Ukrainian].
7. Selivanova O. O. Osnovy lingvisticheskoy teorii teksta i kommunikatsii : monograficheskoye uchebnoye posobiye [Fundamentals of Linguistic Theory of Text and Communication: Monographic Textbook]. Kyiv : TSUL, "Fitosotsiotsentr", 2002. 336 p. [in Russian].
8. Fateyeva N. A. Intertekst v mire tekstov: Kontrapunkt intertekstualnosti [Intertext in the World of Texts: Counterpoint of Intertextuality]. Moscow : KomKniga, 2007. 280 p. [in Russian].